

Jerry Shirley

Csak vasárnaponként vagyok szolgálatban!

1. Korinthusi levél 4. fejezet

Ez alkalommal arról a személyről fogok beszélni, akivel egyébként is a legtöbbet foglalkozom... vagyis saját magamról! Bátran bevallhatja mindenki, hogy a saját maga számára legfontosabb személy nem más, mint önmaga. Hiszen mindenki másnál jobban oda kell figyelniük magunkra, és mindenki másnál több időt kell eltöltenünk saját magunkkal. Talán éppen ezért nem illik társaságban sokat beszélni magunkról! Én is elnézést kérek emiatt, hiszen csak azért teszem most ezt, mert erről szól a tanulmányunk alapjául szolgáló igeszakasz.

A lelkészi szolgálatban töltött éveim során arra jöttem rá, hogy bárhogy is igyekszem, mindig mindenki jobban tudja nálam, mik a lelkipásztor feladatai. Éppen erről beszélt Pál apostol a korinthusi gyülekezetnek, és mint kiderült, azóta sem változtak a dolgok.

Folyton ilyesmit hallok másoktól: „Lelkipásztor testvér, neked is látnod kell azt, amit mondok!” Vagy: „Ezt és ezt a problémát komolyan kell vened, és meg kell oldanod így vagy úgy!” Máskor pedig: „Ez és ez nem jó, és mindenképpen ki kell találnod valamit, hogy ez és ez ne menjen így tovább!”

Az emberek nagy része meg van győződve arról, hogy a lelkipásztor egész héten nem csinál semmit, hanem csak annyi dolga van, hogy szerdánként és vasárnaponként felálljon a szószékre és másoknak prédikáljon. Ezek az emberek meg lennének döbbenve, ha megtudnák, hogy a lelkészek heti hetvenöt órás szolgálatban vannak, és soha nem kapcsolják ki az ébresztőórát. A statisztikák szerint a hivatásos pásztorokat érő lelki stressz olyan mértékű, hogy az átlagéletkoruk jó negyedszázaddal kevesebb, mint a laikusoké.

Miközben némelyek azt képzelik, hogy a pásztorok egész héten nem csinálnak semmit, mások arról vannak meggyőződve, hogy a lelkészek mindent egyedül kell megcsinálnia a gyülekezet háza tája körül. Mert tulajdonképpen ezekért kapja a fizetését, úgymint a vízvezetékek és a fűtési rendszer karbantartásáért, a kert ápolásáért, a gyülekezet takarításáért, kocsijavításért, gyermekmegőrzésért stb. Emiatt aztán sok gyülekezetben folyamatosak a nézeteltérések. A pásztor végül is nem tudja gondozni a hívek lelkét, mivel túlságosan is leterhelő számára az elvégzendő fizikai munka.

Mégis mit mond erről a Szentírás, mi a feladata egy lelkipásztornak? Nézzünk meg egy négy pontból álló felsorolást:

Az 1Kor 4,1 szavaival: „*Krisztus szolgálói*”, azaz közvetlenül Krisztusnak alárendeltek. A „szolga” szó az eredeti szövegben a gályamunkát végző, a hajófenékben evező rabszolgákra utalt. Az ő feladatuk a hajónak az előremozdítása, melyet a kapitány irányít.

A lelkész testvérek Isten országának az evezőmunkásai. A lelkész testvérek feladata, hogy előremozdítsák azt a hajót, mely Isten országa felé tart. Ki a kapitányuk? Jézus Krisztus. Honnan tudják a pásztorok, hogy milyen irányba kíván

haladni vezetőjük? A Szentírás tanulmányozása és az imádság közben felmerülő kérdésekből és válaszokból. Ez azt jelenti, hogy a pásztoroknak elsősorban ezekre az információs csatornákra kell figyelniük, ha előre szeretnék mozdítani a gyülekezet ügyét. Kérdőívek szerint a lelkipásztorok átlagosan napi öt percet töltenek imádsággal. Ezzel az átlaggal jellemezhető a lelkipásztor küldetésstudatának és elkötelezettségének mértéke.

A pásztori szolgálattal kapcsolatban három fontos kérdést szeretnék tisztázni:

- Először is, kinek szolgálnak a pásztorok? Istennek.
- Másodsor, ki mondja meg a pásztoroknak, hogy hogyan vezessék a híveket? Isten.
- Harmadsor, fontosabbak-e a pásztorok Isten számára, mint a híveik? Egyáltalán nem.

Az 1Kor 4,1–8 szerint: a pásztorok nem csupán evezőmunkások, hanem „*sáfárok*”, modern kifejezéssel letétkelölők, gazdasági vagy földbirtokintézők. Érdekes ez a szófordulat, ahogy a legalantasabb után a legmegtisztelőbb bizalmi álláshoz hasonlítja Pál a lelki munkát. Régen a sáfároknak azt a feladatot bízta, hogy a gazda házában és gazdaságának viseljék gondját. Az igeszakaszunkból az derül ki, hogy Isten azt a feladatot bízta a pásztorokra, hogy igéjének viseljék a gondját. Ez persze nem azt jelenti, hogy a pásztoroknak önmaguk miatt nem kellene tanulmányozniuk a Szentírást. Mégis több időt kell fordítaniuk a tanulmányozásra azért, mert üzenetüket úgy tudják minél több emberhez eljuttatni, ha Isten egyre inkább megvilágosítja előttük bölcsességének tanításait.

Nos, aki Isten hajójában evez és Isten igéjének sáfára, azt igen sok kritika érheti. Az emberek azt szeretik, ha minden a rendes kerékvágásban halad, és ha valami vagy valaki megállítja őket az útjukon, azt nem veszik jó néven. Pál azt mondja erre, hogy ha kritikával vagy szidalommal illetik a szolgálata közben, csekély figyelemre méltatja, hiszen egyedül Isten rendelkezik teljes ismerettel az elvégzett munkájáról.

Ez egyben azt is jelenti, hogy ha Isten szolgálói vagyunk, akkor nem törődünk azzal, hogy mások mit tesznek vagy mit nem tesznek, hanem arra összpontosítjuk energiáinkat, hogy elvégezzük azt, amit Isten mondott vagy éppen mondani szeretne. Ha azzal vagyunk elfoglalva, hogy mit tesznek rosszul mások, és megpróbáljuk kritizálni őket, akkor biztos, hogy nem a saját feladatunkat végezzük! Sajnos, sok keresztyén viselkedik úgy, mint a lelátóról kiabáló drukkerek, hogy a pályán küzdő játékosok miért nem képesek arra, amit szerintük tenniük kellene. Ezek a „drukkerek” jobban tennék, ha felvonnák az „egyenruhát”, és beállnának a „küzdőtérre”, és rádöbbenének a valóságra, ami nem teljesen olyan, mint ahogy korábban elképzelték.

Az 1Kor 4,9–13 rövid szakaszában a pásztorokról mint „a világ látványosságairól” esik szó. A lelkipásztorok élete sokban hasonlít a közszereplőkéhez. A lelkészekről az emberek „magasabb erkölcsiséget” várnak el, mint az „átlagkereszténytől”. Jogos ez a megkülönböztetés? Természetesen nem, ez a világ értékítélete, nem pedig a Bibliáé, mely szerint minden keresztyén Krisztus követője. A világ számára nem az a szenzáció, ha egy keresztyén „félrelép”, hanem az, ha a lelkipásztor keveredik gyanúba. Nem egy lelkipásztor hagyta már el hivatalát csupán azért, mert nem bírt „üvegházban” élni, vagyis megelégtelt, hogy majd minden szavát és tettét méricskéljék. Sajnos jól tudjuk, hogy manapság ez történik.

Vegyük észre a 12–13. versekben, hogy a pásztoroknak olyan problémamegoldó módszer adatott, mint az Istené: elviselni a megaláztatást és mindig jót tenni, jót adni a rosszért cserébe. Isten gyermekeihez méltóan viselkedni.

Az 1Kor 4,14–21 arról tanúskodik, hogy a lelkipásztor Isten szolgálója, sáfára, a világ látványossága és mindemellett lelki „tanítómester”. Pál a korinthusiak lelki atyja volt, Krisztust követő élete példa volt számukra. Az apostol nem lépett Isten helyébe a gyülekezet életében, hanem Isten eszköze volt abban, hogy az Úr igéje olyan közel kerüljön a hívőkhöz, hogy életgyakorlatuk szerves részévé váljon, és engedjék magukat megfeddeni általa.

Minden pásztor „lelki atya” is egyben. Isten arra hívta el szolgálóit, hogy gyülekezetét óvják, védelmezzék és egészséges növekedését biztosítsák. Amikor egy hívő vétkezik, Isten azt várja szolgájától, hogy együttműködjön a vétessel a hiba kijavításában, nem a megtorlás, hanem a szeretet indítékából. Néhányan talán úgy vélik, hogy a lelkészek kedvüket lelik a feddő prédikációk tartásában, miközben az igehirdetők sokkal szívesebben végzik azt a feladatot, amivel Isten megbízta őket, vagyis pontosan azt szövelik, amire a hallgatóságuknak éppen szüksége van. A korinthusi leveleket sokan megbotránkoztatónak tartják, mivel Pál úgy feddi a gyülekezetet, hogy magukra hagyja őket, és eközben pontosan azt teszi, amit Isten szükségesnek tart a gyülekezet épüléséhez.

Nagyjából hét és fél évvel ezelőtt lettem ennek a gyülekezetnek a pásztor, és eközben voltak nehéz idők, főleg a kezdet kezdetén. Akkor jöttem rá, hogy mi a küldetésem itt, amikor nehézségek merültek fel. El kellett fogadnom, hogy nem népszerű mindaz, amit teszek, de Isten ezáltal tud használni engem. Amikor felhagytam azzal, hogy megnyerjem magamnak a testvéreket, ráhagytam Istenre, hogy ő nyerje meg a szívüket.

Ez mindenkinél így működik. Amint felhagysz azon aggodalmaiddal, hogy mit gondolnak rólad mások, és hogy dolgoznak mások a szolgálatban, abban a pillanatban lehetőséget adsz Istennek, hogy használjon téged.

Most hallhattál egy bizonyosságtételt arról, hogy Isten miért hívott el engem lelkipásztornak. Imádkozom érted és a szolgálatodért, hogy megállhasd a helyed ott, ahová Isten állított téged. Kérlek, te is imádkozz értem, hogy be tudjam tölteni a szolgálatomat ott, ahová Isten állított engem!

Íme, egy rövid összefoglalás, hogy miért imádkozunk a lelkipásztorokért naponta (ez persze önzően hangzik, mégis igen szükséges):

1. A lelki munka és az egyház tekintélyének megerősítéséért. Az elmúlt évtizedek botrányainak és bűneinek jóvátételéért, vagyis a lelkipásztorok iránti bizalom és megbecsülés helyreállításáért. Talán nem esne nehezünkre lelkészek nevét említeni, akik rossz híret keltették egyházunknak. De ne felejtsük el, hogy vannak hűséges pásztorok, akiknek soha nem hallottuk a nevét, és olyan szolgálót végeznek, melynek egyedül Istentől van a dicsérete. Erősítsük őket imáinkkal!

2. A lelkészek tökéletlenségéért. A lelkipásztorok sem mentesek az emberi természet gyengeségeitől. Könnyű ezt mondani, de nehéz emlékezni erre, amikor éppen csalódsz bennem. Kérlek, imádkozz értem! Isten a Bibliában is bemutatja az általa választott férfiak gyengeségeit, persze nem azért mondom, hogy elbagatellizáljam a hibáimat, hanem mert szükségem van a lelki támogatásotokra.

3. Az elvárások miatt. Ezer és egy elvárás irányul a lelkipásztorok felé. Te is felsorolhatod ezeket, de kérlek, imádkozz értem, mert emberileg lehetetlen eleget tenni mind-egyiknek!

4. A megfelelő képesítésért. Nincs még egy ilyen hivatás, ami ennyire igényli a folyamatos képesítést. Imádkozni fogsz értem? Az ima az az „olaj”, melynek segítségével hatékonyan működnek a lelki munka eszközei.

Ford. Jeviczky Andrea

www.gbcedecatur.org/sermons/OnlyWorkSundays.html

